

(buit / maria)

maite brazales vila

A la meva mare per arrelar-me a la terra.
Al meu pare per donar-me ales...

(buit / maria)

1.

La insòlita punció del gest
em perfà el sentit,
obligant-me a negar-lo,
per tres pics, per tres bandes.

2.

La realitat de l'absurd em sobrepassa
i no deixa, ni deix d'ofegar-me.
i no faig res per evitar-ho,
al contrari, l'ajud
iradament en lloc d'ajudar-me
Em falta l'aire
i no m'importa,
M'ofeg,
però vull saber una altra vegada
com ja fa anys
fins on arribarà l'intent
fustrat de matar-me!

3.

"I ante la duda la desidia
que quebró de lejos espectros fuera..."
I davant el dubte la desidia
estreta mà, sempre disposada
a escurar-te el gest.

4. La taca

Ella
anclada en la seva seguretat de gel
i egoisme bàrbar
continuava rebel.lant-se,
apareixent
Una i una altra vegada.

5.

Però malgrat tot
darrera el temps hi som nosaltres:
magatzem infinit de dies grisos
(superats a hòsties)

6.

- S'ha d'omplir el temps – et dic jo
- Tu, el mates – em contestes –
torturant-lo fins a fer-lo desaparèixer -.
Quin punt trobat que és aquest fet,
l'esdevenir de les hores.

Les hores arriben,
passen tan lentes quan no les tens
i no ets capaç d'abraçar-les,
fent-les teves.

Quin descans que és aquest gest
i quina angoixa no fer-les teves.

7.

Fèiem passades per sobre seu,
l'admiràvem terriblement amb els ulls incerts.
Quin degotís de carn estirada en sec
que ens plorava el cos i l'ànima.

El mar, davall nostre,
passejava un taüt embrutat d'algues.
Gorrions endins el sobrevolàvem...
Però ara, els peus tocaven en terra,
corvertits en carn, en nosaltres.
Mentrestant, el taüt neda la mar,
ramells de flors el tapen...
és la mare.
Vull tornar però no puc.
I ens ho miram intentant fugir;
però a les roques, el relleu ens crida:
- Tornau aquí! ara em toca a mi procurar-vos manta-.
Ella agafava el relleu i ens prometia calma...

8.

Tornaria a la mar freda a buscar-te,
perquè et som fidel
i res canvia ja, el fet de la naixença.
Entranya endins em cova al mal d'una altra entranya
Que parteix de mi i acaba en mi,
tallar el cordó de les distàncies.

9..

Som i estic configurada d'altres, o no som jo com deia en Rimbaud i som una altra, perduda del temps i de l'oratge. Encabida en nous recers que esper un dia hauran de presentar-se, encara nous malgrat aquesta espera llarga, que ara ja hem tempta..

Encabida en nous recers, transportant-me allà on pensava que hauria d'haver estat ma casa. O per contra, mudada pel temps, fa estona que ja no ho és i he de tornar trobar-la.

Enllà de tot, immersa en l'origen mateix que i em xucla i m'escup i m'enganxa sense adonar-me'n, sense poder fer res.

Potser fa temps que ja m'ho sent, que ve d'enrere i no ho accept engegada de tant voler- hi veure, o potser tornar cercar on repenjar-me per anar més lluny, per continuar el camí un altre cop amb més força.

Necessit, sense saber ben bé encara què, ni com, o potser només esperar el moment just de sentir-me de nou dins un corrent nou.

Desitjos enllà de l'experiència que és aquest omplir-se d'un mateix. Deixalles del temps que som nosaltres i en què ens convertim finalment (nosaltres). Aquest desgavell d'explosió rebel, inabastable que és aquest tot, aquest seguit d'informació brutal, a destemps, de sentiment. Aquest no sé què complex que pretenc que vivim sense viure res i visquent baldament.

Aquesta fusió de no sé què i tanmateix aquesta pèrdua que ens manté fermes. I fidels a què? A mi? A nosaltres? A no sé què! A res!

Sona un mòbil...

Fragmentat és l'adjectiu que em fa paraula , ara ho veig clar! Aquest control, l'aquí i l'ara a què se'ns ens exposa contínuament, tecnològicament contraris a nosaltres, aquest tot pot ser de la immediatesa constant que ens encega contínuament sense adonar-nos-en.

La problemàtica de l'ara!

10.

“Acabó una vida destruyendo otra.
Desastre que procuró un alma que murió de olvido.
Su voz enmudeció de pronto, sin dar razón alguna.
Sus ojos cayeron presos de un gris oscuro, que revestía el alma.
El cielo, abatido, decretó dos lunas de terribles lluvias.
La tormenta sobrevino entonces y sobrecogió a las gentes.
El agua, indomable fiera, arrasó la nada que encontró a su paso
y el viento vació estancias ya vacías.
Sembró de muerte.
Los campos alumbraban cuerpos y enterraban bestias.
Crujió la tierra al crujir el cielo
y devoró a su paso el silencio ermo.
Acabó una vida destruyendo otra...
La quiso tanto y ella murió aquel día!”

11.

- ¿Gala, qué es eso de que llevo un muerto pegado al alma?,
¿qué quiere decir, que pienso demasiado en él,
que estoy obsesionada? [...]
- Él también piensa en usted, a veces, hasta dice su nombre
y usted lo escucha, pero se engaña diciendo que no es él,
sino el río, el viento, o la rama que rasca los cristales, cualquier cosa...
You are the one, J.L. Garci

Morts tothora (contribuint culturalment a la genètica)

Arrossegam morts
sempre arrossegam morts
morts vivents morts llosa
morts morts morts roda
morts conscients morts memòria
morts qui sap
sempre morts caminant alhora...

I cada cop menys espai i més porta
menys lloc i més proposta
menys camí i més poble
menys passa i més nosa
menys verí i més llosa
menys lluny i més enfora

més per dintre i menys per fora
menys desgràcia més joia
més valenta menys esclava...

Esclava de mi, del jo
de les circumstàncies,
de les dites, de les festes,
de les drogues,
de l'amor, de l'amor?
de l'amor potser encara,
dels heretges, de les noves
de la lluita, de la revolta
del recel...
i així i tot poruga encara
malgrat tot, malgrat tu
malgrat jo que ara em parles,
malgrat que aquesta tarda grisa m'hagi obert les seves portes.

26 d'octubre de 2006

12.

Indefectiblement ve la pregunta
la resposta, les respostes.

Bugada en sec de saber servil
anomenat consciència.

- No ho sé - em surt sovint, massa vegades,
lluïtant amb mi i amb les coses.

De primer, un poc de sí, i de segon, (un) no a planxa.

I de postres, qui sap? potser tenen un glop d'ombra.

- i on és el vi?- ara toca aigua-.

No sé perquè, ni per qui
però és així.

Ara els límits són uns altres.

13.

El niu

El niu s'esbuca.. es destrueix ,s'enfondra, s'enfonsa, s'ensorra.
I jo m'obsession en fer-ne un de més petit,
que sigui meu, i que s'inclogui
dins el que queda de l'altre.

14.

Plegats

trobarem l'endemà que ens falta.

Plegats

reanomanarem els mites i els farem nostres.

Plegats

renunciarem a tot per a ser lliures.

Plegats,

de zero i de nou,

reescriurem el pes dels (nostres) dies.

I ens trobarem demà,

rere la porta de fum que ara s'amaga
i ens oculta la veritat contada / eixida.

De nou, començarem demà,

tots junts una altra vida.

15.

La realitat torna a pintar espases.

Però avui, de ver, no metafòriques.

16.

I acluc els ulls i la veig rient...

Observant d'enfora.

17

I ara pens que ja no riu gens...

L'ànima plora...

18.

Les coses surten,

gairebé s'escupen elles soles

Mentre jo t'estim, i tot quadra.

18.

La desfeta del gest tergiversa el passar dels àngels.

I de passada el trespol de ma casa.

19.

Carn amb carn salvarem la pell...

I a recer de res ens perdrem dins la tempesta...

20.

S'acaba la fosca,

comença la nit,

dels teus ulls, dels meus,

col.lectiva llum que ens emmiralla

a tots i ens uneix silent.

21.

Sou una guarda de cans rovegant carronya
i assetjant la presa.
Sempre a l'aguait.
La suor de l'esforç us regalima la cara,
els ulls sagnants, enfebrius
Pel delit que us ronda.
I els claus esmolats per a la desfeta.
A vegades us veig així...
I tot és pena.

22.

Revolta silent enfebrada de nostàlgia.
Desfeta del món que fins ara reconeixem nostre.
Tan sols per après, a força de repicar estopa.
Moviments de sòls, reubicació d'estàtues.
Trencadissa de miralls on reposàvem.
El futur incert és la resposta
mentre aguantam el temporal
per no perdre-hi la barca.
On és el mar? Aquell llac de mar en calma.
On el llaüt que ens engronsava a tots mentre cantàvem.
On és el gest d'aquell patró amb qui suràvem...
No reconec el món, que privat de llum, només veu boira.

23.

Espais perpetus que no varien mai.
Pinzellades constants de quadres
sempre penjats a la mateixa banda,
amb la mateixa tatxa.
Cordons d'ocell fermats
sempre a la mateixa sabata.

24.

El forat negre ho engoleix tot.
S'endú parets, cambres, carrers sencers
i fins i tot paisatges,
reals i irreals d'infància.
I jo al llit atònita,
immòbil davant l'espectacle
plor adeus, relleus, d'infant que no em pertocuen.
I el forat creix
i l'aparell succionador ho arrabassa tot al seu pas,
em pren la manta.
I jo, continuu perplexa,
rompuda davant el buit immens
que esdevé tot.
Fora norma, fora casa
enmig de res que haurà de reconstruir-se,
de nou, damunt la sorra...

I en Trui me mira,
sé cert que ell també (ho) pateix.
Avui aferrats tots dos damunt el llit
ens consolam el fred i la desgràcia.
I et ploram l'adeu
talment dos nins orfes.

25.

Revisió de nau

Revisats els canons, el rom, el pa i la sal.
Comptats els tripulants, els animals i els pirates.
Faig recompte...

En l'ensurt,
he perdut una mare i mitja!

26.

El trespol, de sobte, torna ingràvid
i les petjades esborren el seu nom,
no hi ha mans, ni peus on agafar-se.
El sól trontolla, i tu, al mig,
caus.

27.

Dilluns

L'esperit de la bellesa et toca una ala,
després l'altra.
T'atures i veus que el precipici esgarra
la imatge que es pretenia viva.
Les pedres s'amunteguen i et limiten.
El vers ajuda i no ajuda,
de vegades, també enfonsa.
I tu, a dalt, segueixes mirant l'horitzó de les paraules.

28.

Feia temps que ja no hi era.
Massa temps sense comptar l'arena.
I què passa quan retires l'oratge viu que entrava finestres i despentinava mantes?
I que no ho sabies ja, que no t'ho pensaves?
Que la il·lusió, era il·lusió, i la màgia...
Joc de misteris i ocultacions vàries,
de vespres i hores robades.

Rellotges buits, morts,
que necessiten corda, molta corda, massa.
I tu, enmig, petita princesa encantada,
necessitada de pous, d'aigua.
Aquesta set, amarada de tot, que ens fa tan febles.
I aquesta aigua que ja fa estona que corr per les venes de la terra,
donant beure a massa pobles.
On és l'aigua de neu, que necessitàvem?

Ara que no plou de fa molt temps i ens trobam rosegant mànega.
Quina pena, penses avui i quina son de mollors vàries.
I els ulls et ploren.
On són els pous d'on bevíem d'infants sense importar-nos gens qui els governava?
On han quedat els camps de blat sembrats de nou a cada ullada?
Hi són o no hi són, demana l'àngel, també caigut, massa rosades.
On és el món que em feia meu i no acabàvem?
Els meus ocells, els meus niguls, els meus menets, les meves platges?
Encara hi són? O no les veig vençuda pel temps sense recança?

Són els meus ulls, cansats d'avencs, que ja no hi són,
vençuda pel temps sense recança?
Són els meus ulls, cansats d'enfonys que ja no troben terra jove?
Són els meus ulls, i la mirada breu d'un dia sense llum i molta nosa?
Són els meus ulls cansats, avui, que també ploren?

El cos cansat, les mans cansades.
La veu ronca d'estirar-la tant, massa vegades,
sentint els cants, les llibertats i les imatges.
La veu cansada de cantar-la tant, massa missatges.
Els genolls cansats, els peus, unes juntes que grinyolen.
L'ésser cansat que no és de dir i només ser a mig viatge.
Aquest plor, aquesta nafra que es torna a obrir, si és que es tanca.

Només avui, només ahir, veurem demà com s'obrirà la cosa.
L'aire nou arribarà segur, com cada pic que l'aire plora.
Però avui, encara avui, aquest nigul em tapa el cel,
i ajaguda damunt no em deixa moure'm.
I el sent a dins, bombolla cruel, tendresa a part,
no deixa de ser rebel companya.

I la pell? Perquè també hi són les circumstàncies,
que (no) per sabudes són menys cruels
quan has pensat ja no trobar-les.

I som aquí, dins el llit,
ajaguda matant el temps i assassinant-me,
perquè com deia aquell no consisteix en fugir lluny,
ni en canviar el paisatge, sinó en compondre els ulls,
reprendre el jorn i la mirada.
Però avui, encara és avui, la lent està entelada.
I en comptes de fer-nos forts cercant companys,
els rebutjam màniga ampla.

I tu entens res? Has entès res?
Jo crec que no, però així és la història!
I el corc hi és, que ja és ca seva,
s'hi va instal·lar un dia de reis que estaves sola
i encara hi és, i en són més i en vendran d'altres,
tots al munt, traginam els peus per les contrades...

I veus els mens camí de casa, a lloure tots,
jeuen tranquils el trespol que a tu et manca.
La terra hi és, però es mou massa vegades,
i on t'aferres tu, si tu ets tu tot sol i no barana?
Als teus versets?

Aferrats tots allà on podem, esperam de nou la sotragada.
I quin dilluns que no és de dir, que m'ha tocat, i és com els altres.
I aquest carrer i aquest renou que ara em revolta.
No serà el sol, que sempre agrada?
Potser és el vent que avui bufava.
Segur que no, segur que ets tu i la mirada.
Tel gris d'acer que entela els ulls, aquesta nit, de matinada.
I ja està fet, i tret, portes enfora,
però després vendrà el gest de trobar-se buit,
orfe de mal, que ja no es plora...
I ara què? Silenci envant que l'hora plora...